

[Knud Kristensen.]

oppe og udvides, saaledes at Kravet om de materielle Livsgoder i saa stor Udstrækning som muligt kan tilfredsstilles. Det er den ene Ting, der maa tages i Betragtning, og den anden er, at Fordelingen af disse Livsgoder kan ske paa en forsvarlig og rimelig Maade.

Hvilken af disse Ting der nu er den vigtigste, kan der maaske strides om, men at de begge er betydningsfulde, er der næppe nogen, der vil bestride. Og at Produktionen er det første, kan der efter min Mening heller ikke være Tvivl om. Værdierne maa jo fremskaffes, inden de kan fordeles, og der kan ikke fordeles flere, end der fremskaffes, og derfor, hvis Produktionen er stor, og Værdierne er mange, saa kan der blive og saa bliver der et rigt Samfund, og da er der Mulighed for, hvis Fordelingen er i Orden, at alle kan have det taaleligt og godt. Men er Produktionen for lille, er Fremskaffelsen af Værdier for ringe, da bliver det et fattigt Samfund, selv om Fordelingen er i Orden. Og da nu Arbejdet er et saa vigtigt Led i Produktionen — ja, jeg tror endogsaa, at Socialdemokratiet paa sit Program, i hvert Fald det, de tidligere har haft, har fremhævet, at Arbejdet er den eneste Kilde til Rigdom og Velstand — saa kan der vel heller ikke være nogen Uenighed om at det at søge Arbejdet fremmet saa vidt som muligt maa være det, vi skal tilstræbe.

Derfor kan jeg ikke se rettere, end at den Politik, som Regeringen paa mange Omraader fører, er en forkert, ja, en forrykt Politik. Naar Regeringen og dens Partier søger at lokke og tvinge Befolkningen til at bestille mindre og hindrer Folk i at arbejde mest muligt, saa bliver der en Formindskelse af de Værdier, der er at dele, og dette fører i Retning af et fattigere og ringere Samfund. Jeg vil her pege paa Ting som Forbud mod Overarbejde, Forbud mod at arbejde mere end 40 Timer om Ugen for visse Virksomheder og nu igen 60 Aars Alderens Indførelse som den Aldersgrænse, der skal være bestemmende for, naar Befolkningen med Loven i Haanden kan komme og kræve at leve paa det offentlige Bekostning. Det er en Opfordring til at lægge Arbejdet paa Hylden og leve af det offentlige.

Denne sidste Bestemmelse er efter min Mening den betydningsfuldeste, den mest skæbnesvangre af det, man hidtil har foreslaaet med Hensyn til Begrænsning af Produktionen og af Fremskaffelsen af de Værdier, som Befolkningen skal leve af, og derfor er det vel ikke underligt, selv om jeg kan

slutte mig til mit Partis Ordførers Udtalelser om denne Sag, at jeg ønsker at raabe et Vagt i Gevær ved en saadan Sags Behandling og eventuelle Gennemførelse.

Jeg hørte nok, at Ordføreren for Det radikale Parti fremhævede, at her var ikke Tale om Produktionsformindskelse, her var kun Tale om, at nogle gik ud af Produktionen og andre og dygtigere gik ind. Denne Udtalelse hviler paa den Opfattelse, at vi ikke kan bruge mere end det, der produceres, en forøget Produktion kan der ikke findes Afsætning for. Men denne Betragtning er efter mit Skøn ganske fejlagtig. Den var kun begrundet, hvis man kunde sige, at alle menneskelige Behov af materielle Goder var tilfredsstillet, og det er der næppe nogen der vil paastaa. Derfor er det en ganske fejlagtig Betragtning, at dette, at man lukker nogle ud, absolut betyder, at andre kommer ind, som ikke vilde komme ind i Produktionen, hvis de, der udelukkes, ogsaa gjorde det Arbejde, som de var i Stand til at udføre, og derigennem berigede Samfundet med de Værdier, de skabte.

Nu tvivler jeg selvfølgelig ikke om, at der er i hvert Fald en Del, der er godt tilfredse med, at de kan faa en Hjælp fra det offentlige. Jeg tvivler for saa vidt heller ikke om, at der er mange Kommunalmedlemmer, der ser med Tilfredshed herpaa, fordi det kan aflaste Kommunens Udgifter; man lægger en større Del af Udgifterne ved Understøttelse af denne Karakter over paa det hele Samfund. De ser kommunalpolitisk paa det, de ser det ud fra en Borgmesters eller Sogneraadsformands Synspunkt og kun ud fra dette. Men vi sidder jo ikke her blot som Sogneraadsformænd eller Borgmestre, vi skal varetage hele Samfundets Interesse, og derfor er det efter mit Skøn ikke alene vor Ret, men det er ogsaa vor Pligt at bedømme, hvad saadanne Foranstaltninger samfundsmæssigt vil have til Følge.

Det er min Opfattelse, at Aldersrente-loven har sin Begrundelse i, at man siger: de Folk, som normalt af Alderen er svækket, hvis Arbejdsevne er betydelig forringet, kan opnaa en Støtte fra det offentlige gennem Aldersrenten. Men er der nu nogen, der vil hævde, at naar man er 60 Aar, er man saa svækket, at ens Arbejdsevne og Arbejde ingen væsentlig Værdi har for Samfundet? Vi, der er kendt ude i Landet og i Befolkningen, hvad vi vel alle er, har en Masse Eksempler paa, at der lever 60-aarige Mænd og Kvinder, som er i bedste Velgaaende, som har en betydelig Arbejdsevne og derfor ogsaa en betydelig arbejdsmæssig Værdi.